

Voorals mensen wat jonger zijn, willen ze zelfbepalen hoe het afscheid van hun vader, zus of partner eruitziet

De mensen voor wie ik een uitvaart begeleid, willen, vooral als ze nog wat jonger zijn, zelf bepalen hoe het afscheid van hun vader, zus of partner eruitziet.”

Hobbelink richtte dit jaar Hier en Hierna op, een kleinschalige uitvaartonderneming in Amsterdam, die begrafenissen en crematies op maat biedt. Ze is daarin niet de enige. Volgens het Centraal Bureau voor de Statistiek stijgt het aantal uitvaartondernemingen al vijftien jaar en dan vooral de kleine bedrijven.

Hobbelink begeleidt elke uitvaart van begin tot eind persoonlijk. Ze biedt bijzondere locaties aan, zoals monumenten en theaters. Ze richtte het Bureau Live Muziek op dat studenten van het Amsterdams en Utrechts conservatorium inzet om op uitvaarten te spelen en ze is mede-initiatiefnemer van De Amsterdamse Kist: een kist gemaakt van Amsterdams hout. Hobbelink: “Mensen willen een afscheid dat bij de overledene en bij henzelf past. De behoefte om dicht bij huis te blijven is groot en een aula is voor sommige mensen te onpersoonlijk. Als de familie nog niet weet waar ze het afscheid willen houden, vraag ik vaak of de persoon die is overleden graag op een bepaalde plek kwam; een theater of restaurant. Als dat zo is, zoek ik uit of die plek geschikt is voor een afscheidsdienst, een condoleance of borrel na afloop.”

Hoewel de mogelijkheden eindeloos zijn, merkt Hobbelink dat nabestaanden vaak niet op zoek zijn naar extravagante producten en diensten: “Mensen kiezen meestal voor iets wat ze vaker hebben gezien, maar willen daar wel hun

eigen ideeën in kunnen verwerken.”

Ook Pieter Ettema had bij de begrafenis van zijn vrouw geen uitzonderlijke wensen: “Eigenlijk is wat we hebben gedaan heel gewoon: een stukje muziek, een praatje, weer een stukje muziek. Maar wij hebben wel alles zelf bedacht en geregeld. De uitvaartondernemer hoefde alleen de praktische zaken te regelen, zoals het graf reserveren. Mandy had zelf niet zo de behoefte zich met haar eigen begrafenis te bemoeien. Wel is de voorkant van de rouwkaart door haar ontworpen; dat is een mooie lino die ze in haar atelier heeft gemaakt toen ze al heel ziek was. Ook hebben we haar levensverhaal laten opschrijven door de mensen van Voor Uw Kinderen. Daarvoor is Mandy zo’n tien keer geïnterviewd, ik heb foto’s uitgezocht en zij hebben er een prachtig boek van gemaakt, waar onze kinderen straks in kunnen lezen.”

Hobbelink zegt dat juist dit soort kleine dingen het verschil maken: “De overledene thuis opbaren, een eigen ontwerp en tekst voor de rouwkaart bedenken, samen de plek bepalen waar het afscheid plaatsvindt, met familie een kist in elkaar timmeren; zolang het binnen de grenzen van de wet valt en het veilig is, kan wat mij betreft alles. Volgens mij sluit dit aan bij hoe mensen nu leven en zelf hun keuzes willen maken. Ik geef ze daar de ruimte voor en de mogelijkheden toe. Ik laat ze zien wat er kan en voer uit wat zij wensen, maar zij bepalen hoe het afscheid eruit komt te zien.”

www.hierenhierna.nl ►

‘Als mensen over hun leven vertellen dan gebeurt er iets’

De biograaf

Alexandra Heering (41) legt levensverhalen vast. Ze wordt regelmatig benaderd door familieleden van oudere mensen, maar ook door mensen die ernstig ziek zijn en hun verhaal of een boodschap willen nalaten aan hun kinderen.

“Ik heb gemerkt hoe belangrijk het is om te weten waar je vandaan komt. Veel mensen zijn zich daar niet van bewust. Als kinderen of kleinkinderen lezen wat ik over hun vader of grootvader heb opgeschreven, zeggen ze vaak: ‘Ik begrijp nu veel beter wie hij was, maar ook waarom ik ben wie ik ben’.

Ook van jonge mensen vind ik het heel belangrijk dat ze iets achterlaten. Juist omdat er over hen altijd wordt gezegd ‘Wat vreselijk dat hij of zij zo jong is overleden’. Door het leven vast te leggen, ligt de nadruk niet meer alleen op het vroege overlijden, maar realiseren mensen zich dat dit korte leven de moeite waard is geweest en dat die persoon daarin veel heeft meegemaakt.

Laatst interviewde ik iemand die heel ziek was. Van tevoren wist ik niet hoe lang hij het gesprek zou volhouden, maar als mensen over hun leven vertellen, dan gebeurt er iets. Ze krijgen op dat moment heel veel energie, ze worden echt gedragen. Dat ontroert mij nog iedere keer.”

www.levensinterview.nl

Alexandra Heering legt levensverhalen vast

